ζηλεύεις τὸν ἄνδρα σου...

ΣΟΛΑΝΖ.—Εἴσαστε ὅλοι ἴδιοι ! Σᾶς βαρέθηκα πειά, ναί, σᾶς βαρέθηκα. Φεύγω τώρα... Καὶ σὲ παρακαλῶ, ἀπόψε, στὸ χορὸ τῶν Βωβιλλιέ, δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλήσης !...

(Ὁ Ζάκ, σκυφτός, ἀποφεύγει νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια. Ἡ Σολάνζ φοράει τὸ καπέλλο της καὶ τὸ μαντὸ της καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα τὸ βράδυ, στὸ σπίτι τῆς Σολάνζ. Ἡ Σολάνζ εἶνε μόνη της, στὸ σαλονάκι. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε θυμωμένη. Περιμένει ἀνυπόμονα τὸν ἄνδρα της. Κι' ἄξαφνα ἀκούει βήματα καὶ σέ λίγο, στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, παρουσιάζεται ὁ Ἐδμόνδος Μπερνιέ).

ΜΠΕΡΝΙΕ (ὑψηλόσωμος, κοιμῶς, μὲ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο).—Καλησπέρα, Σολάνζ...

ΣΟΛΑΝΖ.—Καλησπέρα... Δὲν φορᾶς τὸ φράκο σου, πρὶν δειπνήσουμε ;

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Γιατί ; Ἄ, ναί ! Γιὰ τὸν χορὸ τῶν Βωβιλλιέ... Μὰ δὲν ξέρω... δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ συνοδεύσω. Ἔχω μιὰ ἐπείγουσα δουλειά...

ΣΟΛΑΝΖ.—Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου εὐγενικό, οὔτε γιὰ τοὺς φίλους μας, μὰ κι' οὔτε καὶ γιὰ μένα...

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Δὲν σὲ καταλαβαίνω !...

ΣΟΛΑΝΖ (ἀσυγκράτητη).—Μὰ τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ ; Ἡ διαγωγή σου αὐτὸν τὸν καιρὸ εἶνε ἀχαρακτήριστη. Ἔκανα ὅσο μποροῦσα ὑπομονή, μὰ βλέπω ὅτι καταχρᾶσαι τῆς καλωσύνης μου. Μποροῦσες ὅμως νὰ ἤσουν πιὸ προσεχτικός... Ἔτσι δὲν θὰ ἤξερε ὅλος ὁ κόσμος τὶς ἐρωτικές σου περιπέτειες...

ΜΠΕΡΝΙΕ (ταραγμένος).—Μά, Σολάνζ...

ΣΟΛΑΝΖ (τὸν κυττάζει στὰ μάτια).—Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νὰ μὲ ταπεινώνης, ἀκόμη κι' ὅταν δὲν μ' ἀγαπᾶς πειά...

ΜΠΕΡΝΙΕ (τρυφερός).—Μικρούλα μου Σολάνζ, ζηλεύεις ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀνεπόφορη...

ΜΠΕΡΝΙΕ (ὁλόχαρος).—Ἀγάπη μου, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ! Πίστεψες στ' ἀνώνυμο γράμμα, ἔ ; Δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Χά, χά, χά ! Μὰ τὸ ἔγραψα ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα !... Ἤθελα νὰ δῶ... Ἤσουν τόσο ἀδιάφορη, τόσο λίγο τρυφερὴ μαζύ μου! Θέλησα λοιπὸν νὰ κάνω ἕνα πείραμα. Ἤμουν τόσο δυστυχισμένος ! Ἤθελα νὰ δῶ ἂν μ' ἀγαποῦσες ἀκόμη... Μὰ τώρα... Τώρα εἶμαι τόσο εὐχαριστημένος... Σολάνζ, πῶς μπόρεσες νὰ πιστέψης ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ πειὰ κι' ὅτι ἔχω φιλενάδα ; (Σκουπίζει τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του).

ΣΟΛΑΝΖ (μὲ μισόσβυστη φωνή).—Ἄ, ὥστε ἦταν ψέματα ! Μὲ γέλασες, λοιπόν ;

ΜΠΕΡΝΙΕ.—Ναί, μὴ μοῦ θυμώσης, ἀγάπη μου. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ξαναβρῆκα τὴν εὐτυχία μου !...

ΣΟΛΑΝΖ (ἀπογοητευμένη).—Καϊμένε Ἐδμόνδε, τί ἀνόητος ποὺ εἶσαι !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ στοὺς Βωβιλλιέ. Χορός. Ἰζάζ - μπάντ. Προσκαλεσμένοι).

ΓΚΑΜΠΥ (στὴ Σολάνζ).—Ἔχεις κανένα νέο ; Ποῦ εἶνε ὁ ἄνδρας σου ;

ΣΟΛΑΝΖ.—Στὴ σάλλα τοῦ μπρίτζ. Ἀγαπητή μου Γκαμπύ, ἔπεσα θῦμα μιᾶς φάρσας. Ὁ ἄνδρας μου οὔτε φαντάστηκε ποτέ του νὰ βρῆ μιὰ φιλενάδα. Τὸ ἀνώνυμο γράμμα τὸ εἶχε γράψει αὐτός, γιὰ νὰ μὲ κάνη νὰ ζηλέψω. Τί κωμωδία ! Πάω τώρα νὰ βρῶ τὸν Ζάκ,—γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦμε πάλι, γιατί τ' ἀπόγευμα λογοφέραμε στὸ σπίτι του.... Ἄ, ἐγώ, ξέρεις, λατρεύω τὸν Ζάκ !...

(Ἡ Σολάνζ τρέχει νὰ συναντήση τὸν Ζάκ).

ΓΚΑΜΠΥ (μόνη της).—Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ἂν τὴν ἀπατοῦσε στ' ἀλήθεια ἐκείνος ὁ καλὸς Μπερνιέ, θὰ ξαναγύριζε, τρυφερή, στὴν ἀγκαλιά του ! Τί παράξενη κωμωδία ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ ἔρως !...

ΑΥΛΑΙΑ

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΑΦΟΣ ΑΠΟ... ΤΥΡΙ

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια πέθανε στὴν Ἀλαμπάμα τῆς Ἀμερικῆς ἕνας ἀνάπαυδρος κτηματίας, ὁ Γουλιέλμος Πίρσον, ποὺ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ὡς πρότυπο ἰσορροπημένου ἀνθρώπου. Ὅταν ὅμως ἀνοίχτηκε ἡ διαθήκη ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκούσανε, τὰ χάσανε. Νὰ πῶς διατύπωσε τὶς τελευταίες του θελήσεις ὁ Πίρσον :

«Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ κατασκευασθῆ ἕνα μνημεῖο, ποὺ νὰ εἶνε ὁλόκληρο ἀπὸ....τυρί !... Οἱ ἀγαπητοί κληρονόμοι μου εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φροντίζουν, ὥστε νὰ μὴ καταφαγωθῆ τὸ μνημεῖον μου οὔτε ἀπὸ τὰ σκουλήκια, οὔτε ἀπὸ τὰ ποντίκια καὶ τοὺς ἀρουραίους. Ἂν δὲν τὸ κάνουν αὐτό, ἢ ἂν ἡ ποιότης τοῦ τυριοῦ εἶνε κακὴ καὶ ἀποσυντεθῆ, τότε ἡ Δημαρχία μας ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποξενώση ἀπὸ τὰ δικαιώματά τους τοὺς κληρονόμους μου καὶ νὰ διαθέση τὴν περιουσία μου σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα» !...

Οἱ κληρονόμοι ὅμως ἐπέτυχαν ἀπὸ τὰ δικαστήρια καὶ θεωρήθηκε ἄκυρος ἡ παράγραφος αὐτὴ τῆς διαθήκης, γιατί ὁ Πίρσον ἐκρίθη ὡς τρελλός.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΗΣ ΠΥΡΙΤΙΔΟΣ

Κάθε χρόνο ποὺ ἀρχίζει ἡ νέα σύνοδος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων στὸ Λονδῖνο, γίνεται μιὰ περίεργη τελετή, εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς φοβερῆς ἀποπείρας, ποὺ ἂν πετύχαινε, θὰ συνετάραζε ὅλη τὴν Ἀγγλία.

Πρὶν ἀρχίσει ἡ συνεδρίασις, ὁ σπήκερ (πρόεδρος τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς), ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν φυλάκων, μὲ τὶς μεσαιωνικὲς στολές τους καὶ μὲ πυροσοὺς στὰ χέρια, κατεβαίνουν στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου τοῦ Βουλευτηρίου καὶ τὰ ἐπιθεωροῦν, μήπως ὑπάρχουν ἐκεῖ κρυμένα ἐκρηκτικὰ μηχανήματα. Στὰ παλαιότερα μάλιστα χρόνια τὴν ἡμέρα αὐτὴ γινόντουσαν καὶ λαϊκὲς γιορτές.

Τὸ γεγονός, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου γίνεται αὐτὴ ἡ τελετή, εἶνε ἡ λεγομένη «συνωμοσία τῆς πυρίτιδος», ἡ ὁποία συνωμοσία ἀνακαλύφθηκε στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1605. Ἐβασίλευε τότε στὴν Ἀγγλία ὁ Ἰάκωβος Α' καὶ ἡ θρησκευτικὲς διενέξεις μεταξὺ καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων εἶχαν φτάσει σχεδὸν εἰς ἐμφύλιο πόλεμο. Οἱ καθολικοί, τοὺς ὁποίους κατεδίωκε κι' ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ Κοινοβούλιον, εἶχαν κάνει πολλὲς συνωμοσίες, ἕνας δὲ συνωμότης, Γκὺ Φώκες ὀνομαζόμενος, σινέλαβε στὸ τέλος ἕνα σατανικὸ καὶ μεγαλειῶδες σχέδιο, ν' ἀνατινάξη δηλαδὴ στὸν ἀέρα τὸ μέγαρο τοῦ Κοινοβουλίου (Παρλαμέντου, ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε), τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παρίστατο στὴ συνεδρίασι ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος Α' κι' ὅλος ὁ ἀνώτερος διαμαρτυρόμενος κλῆρος.

Ἐνοίκιασε, λοιπόν, ἕνα σπίτι ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Βουλὴ καὶ μὲ ὑπομονή, ποὺ κατέπληξε τοὺς συγχρόνους του, ἄρχισε νὰ σκάβη μιὰ ὑπόνομο κάτω ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ κάτω ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ Παρλαμέντου. Ἐργάστηκε ἔτσι ὁλόκληρους μῆνες καὶ τέλος ἔφτασε τὴν ὑπόνομο κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς. Ἐκεῖ τὴν ἐφάρδυνε, ὥστε νὰ σχηματισθῆ μιὰ μεγάλη ὑπόγειος ἀποθήκη, στὴν ὁποία μετέφερε πολλὰ μικρὰ βαρέλια μπαρούτι. Ἦταν τόση ἡ ποσότης τοῦ μπαρουτιοῦ αὐτοῦ, ὥστε ἂν ἔπαιρνε φωτιά, θὰ τίναζε στὸν ἀέρα ὄχι μόνο τὸ Παρλαμέντο, μὲ ὅλους ὅσοι ἦσαν μέσα, ἀλλὰ θὰ κατέστρεφε κι' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς πόλεως ἐκεῖ γύρω.

Ὁ Φώκες ἔβαλε κατόπιν ἕνα μακρὺ φυτίλι, ἀπὸ τὰ βαρέλια τῆς μπαρούτης ὡς τὸ σπίτι του κι' ἐπερίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ συνεδρίαζε τὸ Παρλαμέντο. Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα αὐτὴ—5 Νοεμβρίου 1605—καὶ ὁ βασιλεύς, οἱ διαμαρτυρόμενοι ἐπίσκοποι καὶ ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὴ Βουλή, ὁ Φώκες ἔβαλε φωτιὰ στὸ φυτίλι...

Περίμενε κατόπιν κάμποση ὥρα, ἀλλά, μὴν ἀκούγοντας τὴν ἔκρηξι, μπῆκε στὴν ὑπόνομο νὰ ἰδῆ τί συνέβη. Τὸ φυτίλι εἶχε σβύσει. Μὲ κίνδυνο καὶ τῆς δικῆς του ζωῆς τότε, ἔκοψε τὸ φυτίλι πιὸ κοντὸ καὶ ἀπὸ τὴ μέση τῆς ὑπονόμου τοῦ ἔβαλε φωτιά. Μὰ καὶ πάλι τὸ φυτίλι ἔσβυσε, πρὶν φτάσει ἡ φλόγα ὡς τὰ βαρέλια τοῦ μπαρουτιοῦ.

Τότε ὁ Φώκες ἀποφάσισε νὰ θυσιάση τὴ ζωή του γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ φοβεροῦ του σχεδίου. Μπῆκε λοιπὸν ὡς τὴν ἀποθήκη τοῦ μπαρουτιοῦ καὶ ἄναψε μιὰ λαμπάδα. Θάβαζε φωτιὰ καὶ θὰ τιναζότανε κι' αὐτὸς μαζὺ στὸν ἀέρα... Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ πήγαινε νὰ βάλη μὲ τὴ λαμπάδα φωτιὰ στὸ μπαροῦτι, ἄκουσε πίσω του ἕναν φοβερὸ βρυχηθμό, μιὰν ἄγρια κραυγή, σὰν οὐρλιασμὰ λεοπαρδάλεως, καὶ τὸν ἔπιασε τρόμος. Ἂν ἦταν ἀνθρώπου κραυγὴ ἐκείνη ποὺ ἄκουσε, δὲν θὰ τὸν σταματοῦσε, μὰ τὸ οὐρλιασμὰ τοῦ θηρίου τὸν σάστισε.

Ἡ λεοπάρδαλις εἶνε ζωγραφισμένη στὸν Ἀγγλικὸ θυρεὸ ὡς φύλαξ τοῦ Ἀγγλικοῦ στέμματος. Ὁ Φώκες ἦταν δεισιδαίμων, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸν παρέλυσε λοιπὸν ἕνας φόβος ἀποκοσμος... Φαντάστηκε πὼς ἡ λεοπάρδαλις τοῦ στέμματος ζωντάνεψε καὶ πῆγε νὰ ὑπερασπίση τὸ Κοινοβούλιο !...

Δὲν ἦταν ὡστόσο καμμιὰ λεοπάρδαλις, οὔτε καὶ κανένα στοιχειὸ μέσα στὴν ὑπόνομο. Ἕνας φύλακας τῆς Βουλῆς, στὸν ὁποῖον ἡ ὑποπτη συμπεριφορὰ τοῦ Φώκες εἶχε κάμει ἐντύπωσι, εἶχε πάει ἀντίκρυ στὸ σπίτι του ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ ἰδῆ μήπως ἦσαν κρυμμένοι συνωμότες γιὰ νὰ πυροβολήσουν ἐναντίον τοῦ βασιλέως. Μὴ βρίσκοντας δὲ κανέναν στὸ σπίτι, ἔψαξε στὰ ὑπόγεια καὶ βλέποντας τὴν τρύπα τῆς ὑπονόμου, ἐμπῆκε κι' ἔφτασε στὴν ἀποθήκη τοῦ μπαρουτιοῦ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Φώκες ἑτοιμαζόταν νὰ βάλη φωτιά. Βλέποντας τί ἐπρόκειτο νὰ κάμη ὁ συνωμότης, ὁ φύλακας ἄφησε μιὰ φωνὴ φρίκης. Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἀντήχησε στ' αὐτιὰ τοῦ Φώκες σὰν οὐρλιασμὰ λεοπαρδάλεως καὶ τἄχασε... Καὶ πρὶν συνέλθει, ὁ φύλακας ἔπεσε ἀπάνω του, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν ἔδεσε.

Ἔτσι ἐσώθη τὸ Ἀγγλικὸ Κοινοβούλιο μὲ τὸν βασιλέα Ἰάκωβο Α' καὶ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἀγγλίας. Οἱ κάτοικοι τοῦ Λονδίνου γιόρτασαν μὲ ἱπποδρομίες, μασκαράτες, χοροὺς καὶ γενικὸ μεθύσι τὴ σωτηρία τοῦ Παρλαμέντου κι' ἐξακολούθησαν ἐπὶ χρόνια νὰ πανηγυρίζουν τὴν ἡμέρα τῆς 5ης Νοεμβρίου. Καὶ σήμερον ἀκόμη, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, γίνεται κάθε χρόνο, ὅταν ἀρχίζουν οἱ ἐργασίες τῆς Βουλῆς, ἡ τελετὴ τῆς ἐπιθεωρησεως ὅλων τῶν ὑπογείων τοῦ μεγάρου τοῦ Βουλευτηρίου.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΥΝΙΕ